

Nisyan Etmeden Düşünmek Ve Sabırla Murada Ermek

— Yazan Adam · 29 Mayıs 2013

Görüşebildiğim insanların geneli biliyoruz,

fakat çaresiz kalıyoruz diyorlardı. Tabi ki bugerekçeler de manasızdı,
Sabırla sineme çekildim ve çalışmaya devam ederek, sırlarıma yenisini havaleettim.

Organize sanayide kurulacak fabrikanın, temelleriatıldı,
Bir zaman sonra, beton atma işleri bitmişti ve duvarları örme vakti gelmişti.

Çalışan, elinden iş gelen elemanlar, servis kamyonunun arkasına briketidoldurarak, fabrikaya boşaltıyor
ve böylece birkaç servis yapıyorduk, yanıkısaca inşaat işleriyle daha çok uğraşıyorduk.

Ellerimiz derileri açıldı, yara oldu, yoruluyorduk, öğle yemeği olarak ta, hiçyağda pişmemiş, eti dahi
bulunmayan, yani mideyi tutmayan sebze türleriniyorduk.

Mırıldananlar, hak arayanlar çoğalmıştı, bizler amele miyiz ki, bu işlerdeçalıştırılıyor, o halde
yevmiyemizi neden o hesaptan yapmıyorlar, diye haklıgerekçelerle soru soranlar ve bizleri cevap
bulmakta yoranlar çoğalmıştı.

Çünkü bu müessesenin sahibi bulunan yönetici insan, vatandaşlar gibi İslâm'ı,sadece bir din olarak
görmüyorlardı.

İslâm'ı bir hayat nizamı olarak değerlendirerek, bu düşünceden uzak bulunan insanların, kimlik sorunu
olduğunu söylüyorlardı, bu nedenle farklı bir konumda bulunuyorlardı.

Fakat maalesef, iyi çalıştırmanın haricinde, çalışanların lehlerine tezahüredecek, müspet bir adım
katiyen yoktu ve bulamıyorduk.

Bu bakımdan, diğer iş yerlerinden hiçbir farkı bulunmuyordu, ben artıkarkadaşlara cevap bulmakta
tıkanmıştım, bu sebeple sürekli şehir dışına çıkmakmümessil kimliğimle üretilen mamulleri pazarlamak
istiyordum.

Bunları kime anlatacaktım, nasıl izahat yapacaktım,
İslam'ı kimlik olarak almış, belki dinimi daha iyi yaşarım düşüncesiyle,tarikata balıklama atlamış gibiydi.

İş yerinde çalışanların dertlerinden habersiz, zira oldukça ilgisiz bulunuyordu, çalışan elemanları eniştesi Ali Şahan beye, havale ederek yükü üzerinden atmış ve küçük kardeşi Recep beyi, her şeyden sorumlu idareci yapmış görünüyordu.

Oldukça çalışkan, sabah erkenden kalkan, sürekli araştıran, insanları kırmaktan sakınan, sabrı kuşanan, iyi huylu, oldukça uyanık, ibadetine düşkün, kıyafetini yakıştıran, hafızasına güvenen ve bol hırsı olan, bir insandı Şaban ağabey.

Ablam, eniştem artık benden haber bekliyorlardı, onlara buradan bir ev tutarak, Ankaradan, Kayseri ye gelmelerini sağlayacaktık, enişte beye iş buldum, bekleniyordu fakat çok zorlanıyordum kiralık ev yoktu.

Sabah namazından sonra Mükremin hocama, sevgili hocam, ablamgili Ankara'dan getireceğiz, lakin acilen bir kiralık ev bulmamız gerekiyor, bize bu konuda yardımcı olursanız, büyük sıkıntıdan kurtarılırsınız dedim.

Sağ olsun hocam da, ne demek, elimizden geleni esirgemeyiz, hemen eşe dost haber vererek arayalım, ama çok acilse, bizim bir bodrum var birlikte bakalım deyince içimde çok rahatladı. Çünkü her kiralık evi tutabilecek durumları yoktu.

Bodruma baktık fena değildi, hiç yoktan iyiydi ve idare eder gibi görünüyordu, yalnız hocamın bizden bir ricası vardı. Bu rica şu imiş: televizyon seyretmek tamamen yasak ve radyoyu da yüksek sesle dinlemek, mümkün değil diyordu.

Enişte beyle bu sorunları konuştum, bu koşullara rağmen şartları kabul etti ve kira bedeli karşılığında hocamın evini tuttuk. Henüz iki gün dahi geçmeden, eşyalarını yükledikleri bir kamyonla, sabah erkenden çıkıp geldiler.

Sabah saat 05 ten sonra aceleyle hemen, iş kıyafetimi giyerek hızlı bir şekilde, Hafız Mükremin hocamın, oturduğu apartmanın önüne geldim.

Kiraya tuttuğumuz evin, anahtarını hocamlar dan alarak, eşyaların taşınmasını müsait hale getirecektim.

Apartmentın bahçe kapısı olan, metal dış kapıyı açarak ilerliyordum ki, karşıma aniden bir bayan çıktı. Çok kısa süren ve bir anlık diyeceğimiz karşılaşmada, bayanın dikkatimi çeken tarafları şöyleydi:

İnsana suhulet rahatlığını veren bir yüz ifadesiyle, üzerine yeşil ağırlıklı, beyaz ve füme renklerin desen halinde serpiştirildiği emprime kumaştan bir elbiseyi giymiş bulunuyordu.

Hiç görünmeyen saçlarını, renkli bir yazma ile kapamış, elbisenin etek uzunluğundan artan bölümü,

pazen bir pijamayla tamamlamış görünüyordu.

Ayağına terlik giymiş, fakat çorap bulunmuyordu, böyle bir vaziyette, karşımaaniden çıkan aynı bayan, zayıf olmayan, yüzü kızaran, konuşmakta zorlanan bugüzel kızcağız, elindeki anahtarı uzatarak, abi evin anahtarını getirdimbuyurun dedi.

Belki gariptir fakat o an, oldukça hoş bir his ılık, ılık içime aktı.

Peki, bacımız teşekkür ederim diyerek, anahtarı elinden aldım ve geriye dönerekbeni bekleyen çalışmalara koyulmuştum.

Zaman hızla akıyordu, telaşımız pek çoktu, etrafımdaki her kez bana bakarakışlerin kıvamında gitmesini arzuluyordu, sabır her yanımızda hali kuşatıyordu.

Ev sahipleri sağ olsunlar, hamiyet severliklerinden kahvaltı hazırlamışlar.

Annem soluk soluğa yanıma gelerek, oğlum sana bir şey söyleyeceğim amakızmayacaksın dedi. Hayırdır anacığım şimdi sırası mı bak halimize dedim.

Çok ısrar edince peki söz haydi söyle dinliyorum dedim.

Gözlerime bir daha baktı ve emin olduktan sonra ev sahibinin kızı çok hoşumagitti ve onun gelinim olmasını istiyorum deyince daha iyi şaşkınlığım nüksetti.

Anacığım git işine Allah aşkına, ne yeri ve nede zamanı şimdi bu işlerin dedim.

Fakat annem ne hikmetse bir türlü ikna olmuyordu ve halimi muzdarıpbırakıyordu.

Çaresiz bir şekilde bak anacığım eğer dediğin doğruysa ve gerçekten evsahibinin kızıysa ve özellikle sende geçineceğinde inanıyorsan, samimi birşekilde değerlendiririz ve gereği için hayır murat ederiz diyerek iknaetmiştim.

Çünkü kalbi kanaatim askerlik vazifemi ifa etmeden önce kesinlikle evlenmemekyönündeydi ve hiçbir zaman bu istikamette arayışım söz konusu değildi.

Fakat muhatap olduğumuz aile bakımından sadece babaları olan değerli hocamıcamı müdavimi olarak tanıyor ve huzur içinde hafızlığından istifade ediyordum.

Efradı hakkında hiçbir bilgim olmadığından, bir manada merakı önceliyordum.

Annemin ısrarla bahsettiği kız, aha önce eşyaları taşımak için kapınınanahtarını teslim eden, edebiyale dikkatimi çeken, ürkekliğiyle merakımıönceleyen nisaymış.

Anneme alenen dedim ki mademki bu kız hocamın kerimesi, ben her halükardarazıyım, çünkü hocamın

dirayetini, azmini, sahavetini, hilmini şefkatini biliyordum.

Mefkûresi uğruna sabrı ne kadar deruhte ettiğini biliyordum, teslimiyetinde kiduyarlılığa şahittim, imamlığın hakkını teslim eden ve mihrabın kiminvesayetinde olduğunun bilen, edep ve hürmetle, hizmetin şevkiyle ve muhabbetle ifa edendi.

Nasıl teslim olmazdım, halimin fakirliğinde umuda uzanmazdım, neslimin devamı için edebın toprağında hayrolmazdım, nisa kimliğinin zarafetine ulaşamazdım.

Yıllara sâri sabrım, bakir kimliğim yirmi dörtlerde ve nasibin hükmüyle, ahenkiçinde, ruhun serinliğinde, muhabbetin mesruriyetiyle, ötelerin şevkiyle bitiyordu.

Hiç ummadığım ve mukayese için fevkalade fakir kaldığım, cazibeden tamamen yoksun olan varlığıma rağmen rahmet ve bereketin süruruna ermek üzereydim.

Sabrın güzelliğinde, kanaatin yüceliğinde, nasibin hikmetiyle, gayretin niyet bütünlündeki hükümle, zaman ve içinde anlam bulan an her şeyi anlatıyordu.

Mustafa CİLASUN